

STRESZCZENIE Z KOMENTARZEM
DO OPRACOWANIA „KIERUNKI TRANSFORMACJI
SEKTORA CIEPŁOWNICTWA
SYSTEMOWEGO W POLSCE”

Ciepło pod presją

– czy polskie ciepłownictwo systemowe
przetrwa kryzys inwestycyjny?

Izba Gospodarcza
Ciepłownictwo Polskie

CIEPŁO
SYSTEMOWE

Spis treści

+
str. **04**

Wstęp

+
str. **05 – 06**

**Różne wymiary bezpieczeństwa
i odporności na kryzys**

I. Bezpieczeństwo wynikające ze specyfiki rynku ciepła

Dywersyfikacja źródeł ciepła

Bliskość geograficzna

Zrozumienie potrzeb
i uwarunkowań lokalnych

+
str. **06 – 07**

II. Bezpieczeństwo ekonomiczne

Koszty dostarczania ciepła

Struktura ceny ciepła (bez przesyłu)
– wpływ kosztu ETS

Wydatki inwestycyjne branży

+
str. **08 – 10**

III. Bezpieczeństwo klimatyczne

Skuteczna i sprawiedliwa transformacja
wymaga zintegrowanego podejścia

Bezpieczeństwo energetyczne w parze
z bezpieczeństwem zdrowotnym

+
str. **11 – 14**

IV. (Nie)bezpieczeństwa – zagrożenia dla systemu ciepłownictwa

Trylemat regulacyjny – kompromis między
bezpieczeństwem dostaw, niską ceną
a redukcją emisji

Zagrożenie wykluczenia cieplnego

Presja na zbyt szybką elektryfikację
ciepłownictwa

Bezpieczeństwo energetyczne w parze
z bezpieczeństwem zdrowotnym

+
str. **15**

V. Jak odpowiednio wzmocnić bezpieczeństwo energetyczne i przeciwdziałać wykluczeniu cieplnemu odbiorców ciepła?

Stworzenie spójnych
ram strategicznych w Polsce

Reformy modelu finansowego
przedsiębiorstw ciepłowniczych

Wzmocnienie lokalnego planowania
i roli samorządów

Ochrona odbiorców wrażliwych

Efektywność energetyczna

Wstęp

Ciepło pod presją – czy polskie ciepłownictwo systemowe przetrwa kryzys inwestycyjny?

Ciepłownictwo to strategiczny element krajowej infrastruktury, którego nie możemy dłużej zaniedbywać. Obecny model taryfowo-regulacyjny prowadzi do marginalnej rentowności przedsiębiorstw oraz niemalże wyklucza zdolności finansowe do przeprowadzenia niezbędnych inwestycji i modernizacji. Brak tych działań bezpośrednio przełoży się na dalszy wzrost cen ciepła dla odbiorców końcowych, a także na obniżenie jakości świadczonych usług.

Portfele i komfort cieplny nawet 15 milionów Polek i Polaków korzystających z ciepła systemowego są dziś realnie zagrożone. Utrzymujący się brak kompleksowej strategii rozwoju sektora może mieć daleko idące konsekwencje – zarówno ekonomiczne, jak i środowiskowe.

Z uznaniem przyjmujemy zapowiedź Ministerstwa Klimatu i Środowiska o rozpoczęciu prac nad taką strategią – to pierwsza w historii próba całościowego ujęcia ciepłownictwa w ramach planu transformacji energetycznej państwa. To krok we właściwym kierunku, który jednak wymaga odpowiedniej dynamiki działań oraz otwartości na współpracę z samorządami gospodarczymi i przedstawicielami różnych sektorów gospodarki.

Potrzebujemy przemyślanej, spójnej i przede wszystkim realistycznej strategii dla sektora ciepłownictwa – opartej na wiedzy, dialogu i odpowiedzialności. Strategii, która obejmie wszystkich uczestników procesu transformacji i nie pozostawi nikogo na marginesie.

W tym kontekście opracowanie „Kierunki transformacji sektora ciepłownictwa systemowego w Polsce. Diagnoza – Wyzwania – Rekomendacje” zrealizowane na zlecenie IGCP przez Krajową Agencję Poszanowania Energii (KAPE) stanowi istotne źródło wiedzy eksperckiej oraz zestaw konkretnych rekomendacji, które powinny zostać wykorzystane przy tworzeniu polityki dla tego sektora.

Tylko takie kompleksowe podejście do projektowania krajowej polityki energetycznej może zagwarantować skuteczną transformację z poszanowaniem roli, jaką odgrywają nowoczesne i efektywne systemy ciepłownicze w funkcjonowaniu państwa oraz lokalnych społeczności.

Jednocześnie niezbędne jest uwzględnienie wszystkich wymiarów bezpieczeństwa, jakie zapewnia sprawnie działający system ciepłowniczy. Jego ochrona i rozwój to nie tylko fundament udanej transformacji energetycznej, ale również klucz do zachowania stabilności społecznej.

Różne wymiary

bezpieczeństwa i odporności na kryzys

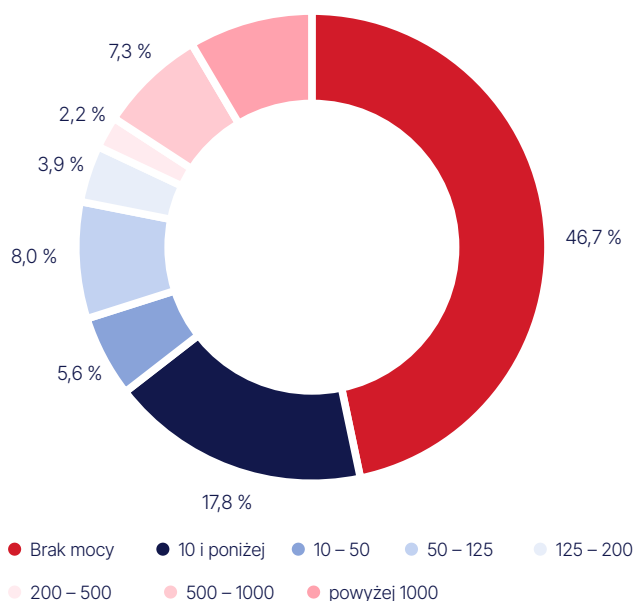
I. Bezpieczeństwo wynikające ze specyfiki rynku ciepła

Dywersyfikacja źródeł ciepła

Dywersyfikacja źródeł ciepła to nie tylko kwestia efektywności czy lokalnej odporności – to kluczowy element bezpieczeństwa energetycznego kraju. W dobie niestabilnych uwarunkowań geopolitycznych i rosnącego ryzyka ekstremalnych zjawisk pogodowych, coraz większego znaczenia nabierają rozproszone, stabilne źródła ciepła.

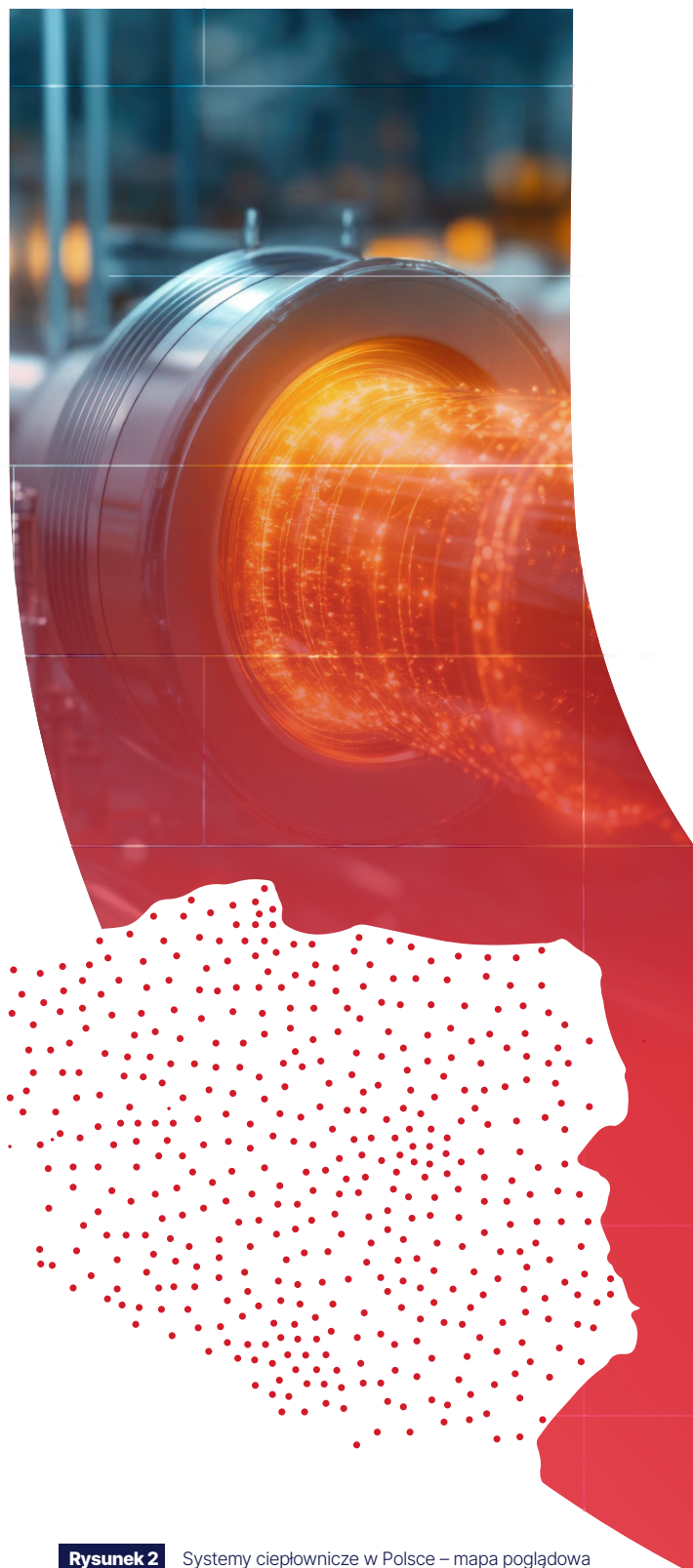
Lokalne źródła oferują większą elastyczność i odporność. Ich rozproszenie utrudnia również potencjalne ataki na infrastrukturę.

Dla mieszkańców oznacza to realne bezpieczeństwo ciepłe – także w sytuacjach kryzysowych, kiedy zakłócone mogą być dostawy prądu lub inne elementy krajowego systemu energetycznego.

Rysunek 1 Struktura przedsiębiorstw ciepłowniczych według mocy zainstalowanej [MW] w źródłach ciepła w 2023 r. [%].

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych URE

Rysunek 2 Systemy ciepłownicze w Polsce – mapa poglądowa

Bliskość geograficzna

Ciepłownie i elektrociepłownie lokalne to ogromny zasób i gwarant bezpieczeństwa energetycznego. Dostarczają towar pierwszej potrzeby mieszkańcom w swoim sąsiedztwie.

Ciepłownictwo systemowe to także wyższy standard cywilizacyjny. Wysoka jakość życia także poza największymi aglomeracjami.

Zrozumienie potrzeb i uwarunkowań lokalnych

Lokalne zakorzenienie źródeł wytwarzania sprawia, że systemy ciepłownicze są naturalnym partnerem dla samorządów rozumiejących potrzeby mieszkańców.

Ich bliskość i rozproszony charakter zwiększają odporność na zakłócenia i zagrożenia w sytuacjach ekstremalnych/kryzysowych – w przeciwieństwie do scentralizowanych systemów, gdzie uszkodzenie jednego ogniwa powoduje reakcję łańcuchową dla pozostałych.

II. **Bezpieczeństwo ekonomiczne**

Dotychczasowy model ochrony odbiorców końcowych przed pełnym odzwierciedleniem kosztów produkcji i dostawy ciepła odbywa się kosztem kondycji infrastrukturalnej przedsiębiorstw ciepłowniczych.

Przedsiębiorstwa ciepłownicze, szczególnie te obsługujące małe i średnie miasta, coraz częściej nie są w stanie realizować niezbędnych inwestycji modernizacyjnych. Skutkiem tego jest postępująca degradacja systemów ciepłowniczych, w tym źródeł wytwarzania, co bezpośrednio zagraża bezpieczeństwu i ciągłości dostaw ciepła.

Koszty dostarczania ciepła

Dotychczasowy model ochrony odbiorców końcowych przed pełnymi kosztami produkcji i dostawy ciepła zdaje się wyczerpywać. Choć przez ostatnie lata wiele gospodarstw domowych nie odczuwało wprost istotnego wzrostu cen ciepła, to rzeczywista różnica między kosztami jego dostarczania a opłatami ponoszonymi przez odbiorców była w dużej mierze pokrywana z budżetu państwa – czyli pośrednio przez podatników.

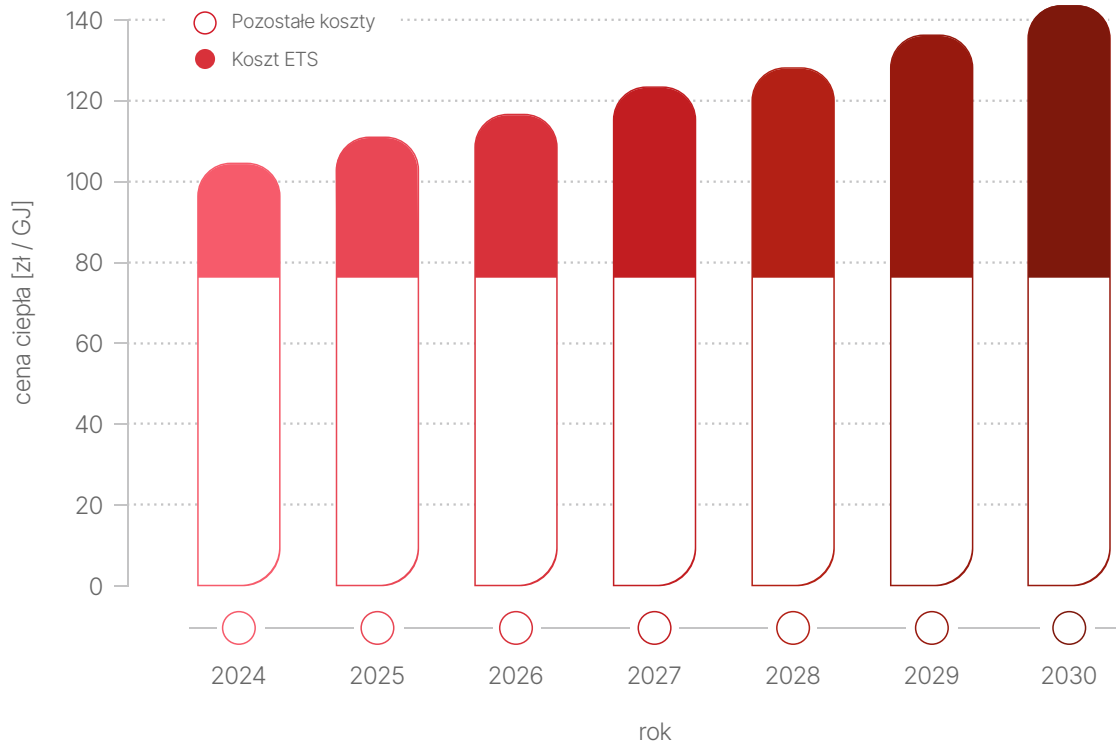
Tymczasem wygaśnięcie mechanizmów osłonowych, tzw. „tarcz ochronnych”, wiązać się będzie z odczuwalnym dla odbiorców końcowych wzrostem kosztów dostaw ciepła. Co istotne, nadchodzące zmiany taryfowe nie będą rozkładać się równomiernie w skali kraju.

Różnice w cenach ciepła pomiędzy miastami mogą się pogłębić – nie z winy przedsiębiorstw, ale z powodu strukturalnych różnic, takich jak wykorzystywane technologie, miks paliwowy czy poziom zależności od kosztów uprawnień do emisji CO₂.

Przy tym zamożność regionu nie zawsze przekłada się na niższe ceny ciepła. Nawet w bardziej rozwiniętych gospodarczo ośrodkach, gdzie mieszkańcy cechują się wyższymi dochodami per capita względem innych miast, odbiorcy ciepła mogą dotkliwie odczuć podwyżki, szczególnie jeśli dotychczasowe ceny utrzymywały się na względnie niskim poziomie. Tymczasem w innych miastach ceny mogą pozostać bardziej stabilne.

STRUKTURA CENY CIEPŁA (BEZ PRZESYŁU) – WPŁYW KOSZTU ETS

Rysunek 3 Wpływ ETS na ceny ciepła systemowego przy założeniu niezmiennych pozostałych kosztów

Wydatki inwestycyjne branży

Wzrost cen ciepła nie przełoży się bezpośrednio na zwiększenie budżetów inwestycyjnych branży. Zdecydowana większość przychodów ze sprzedaży ciepła zostanie skonsumowana przez ceny uprawnień do emisji CO₂, nie trafiając do projektów modernizacyjnych.

W takiej sytuacji trudno mówić o stabilności cen w dłuższej perspektywie. Branża ciepłownicza, mimo że odpowiada za utrzymanie infrastruktury krytycznej, nie ma dziś odpowiednio dostosowanego do potrzeb dostępu do finansowania inwestycji w zero- i niskoemisyjne źródła ciepła, które mogłyby zagwarantować stabilność i bezpieczeństwo systemów ciepłowniczych w kolejnych dekadach.

Zgodnie z szacunkami Polskiego Towarzystwa Energetyki Ciepłej łączne nakłady inwestycyjne potrzebne do transformacji sektora ciepłownictwa systemowego (w zakresie wytwarzania, przesyłu i dystrybucji) mogą wynieść nawet 300 mld zł do 2050 roku.

III.

Bezpieczeństwo klimatyczne

Zmiany klimatu prowadzą do coraz większych wahań temperatur – od surowych zim po niespodziewane ochłodzenia w okresie letnim. W takich warunkach system ciepłowniczy odporny klimatycznie to gwarancja niezawodnych dostaw ciepła dokładnie wtedy, gdy jest ono najbardziej potrzebne – bez ryzyka przerw.

Ciepłownictwo systemowe już dziś skutecznie redukuje zarówno niską, jak i wysoką emisję zanieczyszczeń, przyczyniając się do poprawy jakości powietrza w Polsce.

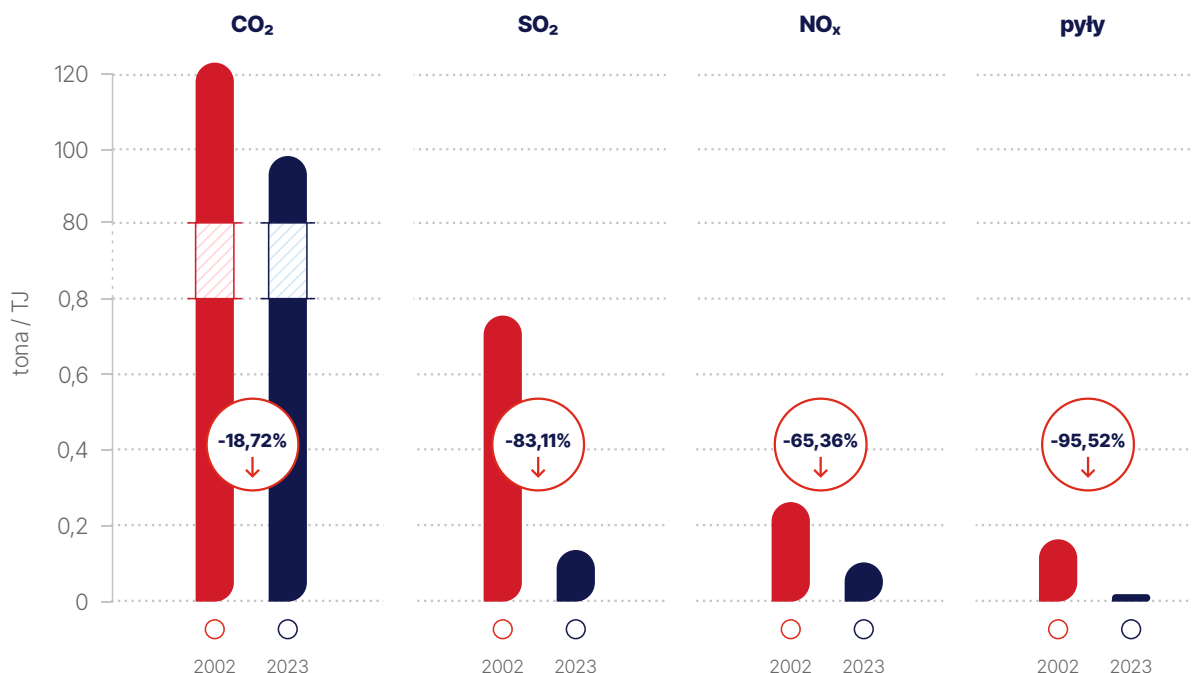
Badanie przeprowadzone w 2018 roku przez Izbę Gospodarczą Ciepłownictwo Polskie we współpracy z Instytutem Certyfikacji Emisji Budynków w zakresie **niskiej emisji** – pochodzącej głównie z indywidualnych, niskosprawnych źródeł ciepła, takich jak piece węglowe – wykazało, że w systemach

ciepłowniczych emisja rakotwórczego benzo(a)pirenu jest aż 185-krotnie niższa, a emisja pyłów zawieszonych – ponad 50-krotnie niższa niż w przypadku indywidualnego ogrzewania (Rys. 5). Wyniki te potwierdzają, że systemy ciepłownicze stanowią skuteczną alternatywę, znacząco ograniczającą emisję zanieczyszczeń na małych wysokościach.

W przypadku **wysokiej emisji**, generowanej przez duże instalacje i odprowadzanej przez wysokie kominy, dane Urzędu Regulacji Energetyki wskazują, w latach 2002–2023, w wyniku modernizacji oraz poprawy efektywności energetycznej systemów ciepłowniczych, emisje pyłów zmniejszyły się o blisko 96%, emisje dwutlenku siarki (SO₂) – o ponad 83%, a emisje tlenków azotu (NO_x) – o ponad 65% (Rys. 4).

To wymierny efekt, który przekłada się na czystsze powietrze i poprawę warunków środowiskowych w skali lokalnej i krajowej.

EMISJA ZANIECZYSZCZEŃ ZWIĄZANYCH Z PRODUKCJĄ CIEPŁA SYSTEMOWEGO (TONA/TJ)

Rysunek 4 Emisja zanieczyszczeń związanych z produkcją ciepła systemowego (tona/TJ)

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych URE

CIEPŁOWNICTWO SYSTEMOWE OGRANICZA NISKĄ EMISJĘ

Rysunek 5 Ciepłownictwo systemowe ogranicza niską emisję

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych Instytutu Certyfikacji Emisji Budynków.

Skuteczna i sprawiedliwa transformacja wymaga zintegrowanego podejścia

Brak dalszej modernizacji w sektorze ciepłownictwa systemowego oznacza nie tylko narastające problemy infrastrukturalne, ale też **wyższe rachunki za ciepło** dla wszystkich. Systemy ciepłownicze, które nie spełnią unijnych kryteriów efektywności energetycznej (zgodnie z Dyrektywą UE 2023/1791) zostaną wykluczone z dostępu do środków publicznych, takich jak Fundusz Modernizacyjny, Program Fundusze Europejskie na Infrastrukturę, Klimat, Środowisko 2021–2027 (FEnIKS), Krajowy Plan Odbudowy (w tym Fundusz Wsparcia Energetyki) czy programy regionalne.

W praktyce oznacza to, że całkowity koszt modernizacji będzie musiał zostać pokryty z budżetów samych przedsiębiorstw, a to z kolei przeniesie się bezpośrednio na ceny ciepła dla odbiorców końcowych.

Bez wsparcia publicznego transformacja stanie się znacznie droższa, a brak zgodności z wymogami taksonomii UE ograniczy możliwość pozyskiwania środków również z sektora prywatnego.

Bezpieczeństwo energetyczne w parze z bezpieczeństwem zdrowotnym

Transformacja jest nieunikniona. Systemy ciepłownicze oparte na czystych technologiach, takich jak odnawialne źródła energii czy ciepło odpadowe, ograniczają emisje zanieczyszczeń i poprawiają jakość powietrza. To realna poprawa zdrowia publicznego – mniej chorób układu oddechowego, mniej hospitalizacji, zdrowsze otoczenie wokół domów, szkół i miejsc pracy.

Z drugiej strony, brak inwestycji i opóźniona transformacja grożą nie tylko niespełnieniem celów klimatycznych, ale też nadmiernym obciążeniem budżetów domowych w obliczu niestabilnych cen paliw kopalnych i kosztów emisji.

Dlatego modernizacja musi być prowadzona w sposób zrównoważony: ambitnie, ale z uwzględnieniem rzeczywistych potrzeb przedsiębiorstw i społeczności lokalnych. Wymaga to jasnych reguł, przewidywalnej polityki i kompleksowego wsparcia – nie tylko technologicznego, ale też finansowego i instytucjonalnego.

Bezpieczeństwo dostaw, przystępność cenowa oraz neutralność klimatyczna nie są celami konkurencyjnymi – muszą być realizowane równolegle.

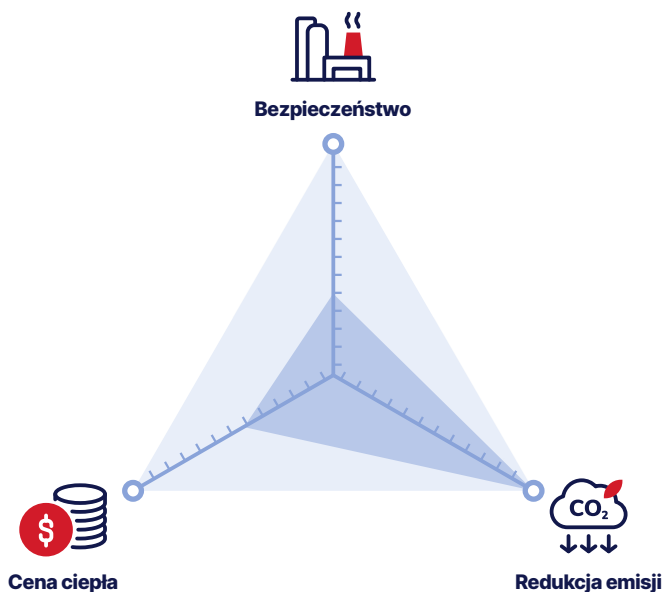
Dla mieszkańców to szansa na racjonalne, kosztowo, bezpieczne i czyste ogrzewanie. Dla państwa – droga do budowy nowoczesnej, odpornej i zrównoważonej gospodarki. Dla przedsiębiorstw – wyzwanie, ale i impuls do innowacji oraz rozwoju.

IV. ⁺ (Nie)bezpieczeństwa – zagrożenia dla systemu ciepłownictwa

Trylemat regulacyjny – kompromis między bezpieczeństwem dostaw, niską ceną a redukcją emisji

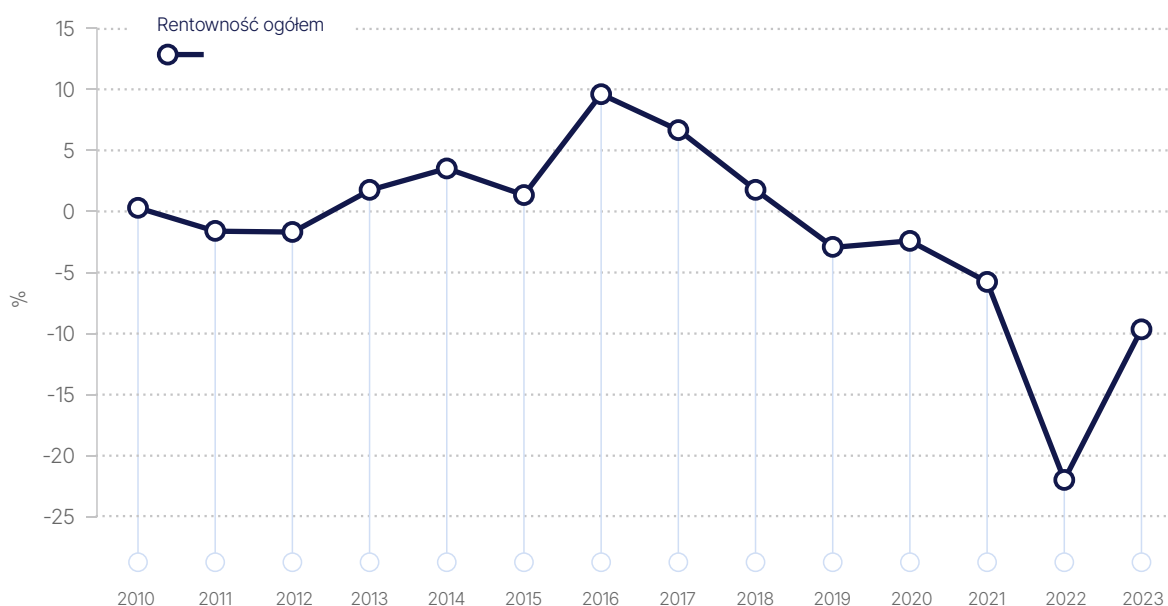
Polityka klimatyczna Unii Europejskiej stawia na redukcję emisji CO₂, często marginalizując znaczenie przystępnych cen energii dla przemysłu i gospodarstw domowych. Jednocześnie stwarza wielopoziomowe wyzwania w zakresie bezpieczeństwa dostaw – szczególnie w kontekście zjawiska odłączania się odbiorców od efektywnych systemów ciepłowniczych.

Rosnące koszty uprawnień do emisji w systemie ETS, przy równoczesnej presji na pilną dekarbonizację, sprawiają, że ogromnym wyzwaniem dla branży ciepłowniczej jest znalezienie środków na niezbędne inwestycje modernizacyjne. Tymczasem wiele przedsiębiorstw ciepłowniczych funkcjonuje dziś na granicy rentowności i nie ma realnych możliwości pozyskania zewnętrznego finansowania.

Rysunek 6 Trylemat regulacyjny

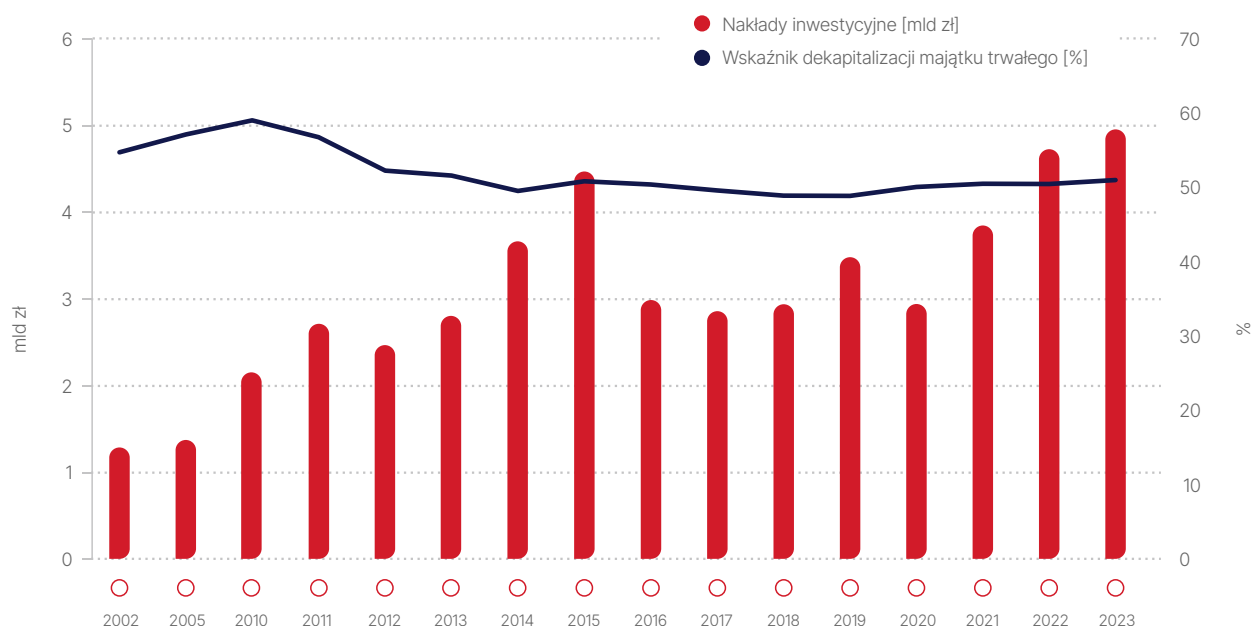
RENTOWNOŚĆ PRZEDSIĘBIORSTW CIEPŁOWNICZYCH W LATACH 2010–2023

Rysunek 7 Rentowność przedsiębiorstw ciepłowniczych w latach 2010–2023

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych URE

NAKŁADY INWESTYCYJNE A DEKAPITALIZACJA MAJĄTKU TRWAŁEGO PRZEDSIĘBIORSTW CIEPŁOWNICZYCH

Rysunek 8 Nakłady inwestycyjne a dekapitalizacja majątku trwałego przedsiębiorstw ciepłowniczych

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych URE

Należy podkreślić, że sektor nie stoi w miejscu. Systemy ciepłownicze już dziś mogą pochwalić się wymiernymi efektami działań proklimatycznych – emisje zanieczyszczeń systematycznie spadają, a wiele przedsiębiorstw wdrożyło modernizacje poprawiające efektywność energetyczną. **Jednak obecny poziom nakładów inwestycyjnych jest ponad trzykrotnie niższy niż rzeczywiste potrzeby i statystycznie wystarcza jedynie na utrzymanie dotychczasowego stanu technicznego infrastruktury.**

Zagrożenie wykluczenia ciepłego

Wykluczenie ciepłe to zjawisko, w którym mieszkańcy – stopniowo tracą dostęp do stabilnego, bezpiecznego i przystępnego cenowo ciepła systemowego. W praktyce przekłada się to na narastające problemy z zapewnieniem podstawowego komfortu termicznego w domach, szkołach, szpitalach i innych instytucjach publicznych.

Mechanizm ten ma charakter błędnego koła: brak inwestycji, szczególnie w mniejszych aglomeracjach, prowadzi do technicznej degradacji systemów ciepłowniczych. Wzrost kosztów eksploatacyjnych i strat przesyłowych oznacza wyższe ceny dla odbiorców. Wzrost kosztów eksploatacyjnych i strat przesyłowych oznacza wyższe ceny dla odbiorców. Użytkownicy posiadający techniczne i ekonomiczne możliwości wdrożenia alternatywnych rozwiązań decydują się

na odłączenie od sieci i przejście na indywidualne źródła ciepła. Zmniejszająca się liczba odbiorców systemu ciepłowniczego prowadzi do wzrostu jednostkowych kosztów dla tych, którzy w nim pozostają. W efekcie system staje się niewydolny finansowo i organizacyjnie.

Zjawisko to szczególnie dotyka mniej zamożne gospodarstwa domowe oraz instytucje publiczne, które nie mają ani środków, ani technicznych możliwości instalacji własnych źródeł ciepła. Skutki przypominają proces wykluczenia transportowego – tam, gdzie utrzymywanie połączeń autobusowych lub kolejowych przestaje być ekonomicznie uzasadnione, system stopniowo zanika. W przypadku ciepłownictwa systemowego skutki są jednak poważniejsze – dotyczą podstawowych warunków życia i zdrowia.

Presja na zbyt szybką elektryfikację ciepłownictwa

Choć rozwój technologii wytwarzania ciepła opartych na energii elektrycznej (w tym tej z OZE) jest istotnym kierunkiem transformacji, zbyt gwałtowne wypieranie innych, dostępnych i prawnie dopuszczalnych rozwiązań – takich jak technologie spalania paliw stałych, gazowych czy biomasy – może zagrozić stabilności całego systemu.

Przekaz marketingowy dotyczący nowoczesnych technologii ciepłowniczych bywa niekiedy zbyt ogólny lub niedostosowany do zróżnicowanych warunków technicznych i ekonomicznych gospodarstw domowych.

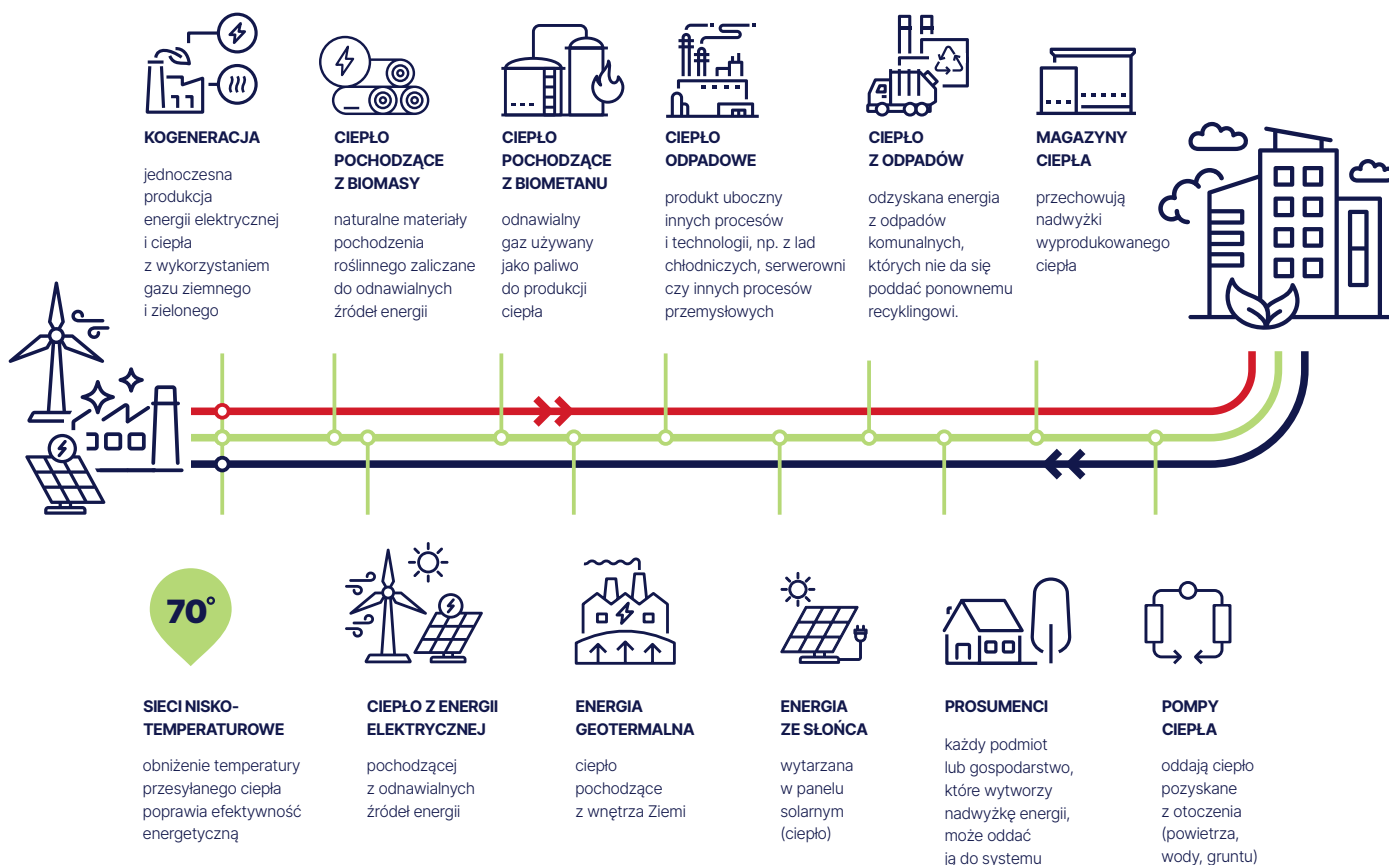
Może to prowadzić do rozbieżności między oczekiwaniami a rzeczywistymi efektami,

a w konsekwencji – do dodatkowych, nieprzewidzianych kosztów, na które zwracają uwagę sami użytkownicy.

Próby szybkiego i jednokierunkowego przejścia np. na pełną elektryfikację – niezależnie od lokalnych realiów oraz tempa rozwoju krajowej sieci elektroenergetycznej – mogą skutkować nowymi zagrożeniami: zarówno w zakresie dostępności, jak i kosztów energii cieplnej.

Dlatego potrzebne jest podejście zrównoważone, uwzględniające realne możliwości każdego systemu i potrzeby odbiorców, zamiast presji na stosowanie jednej technologii.

CIEPŁOWNICTWO PRZYSZŁOŚCI

Rysunek 9 Ciepłownictwo przyszłości

● **Węgiel**

Istniejące kotły węglowe

Istniejąca kogeneracja
z turbozespołem parowym

● **Gaz ziemny**

Kogeneracja gazowa

Kotły wodne gazowe

● **Energia z odpadów**

Wykorzystanie energii
z odpadów

● **Elektryfikacja**

Pompy ciepła

Kotły elektryczne

● **OZE**

Biomasa

Geotermia

Biogaz

Kolektory słoneczne

● **Ciepło odpadowe**

Ciepło odpadowe z procesów przemysłowych

Odzysk ciepła ze spalin kotła biomasowego

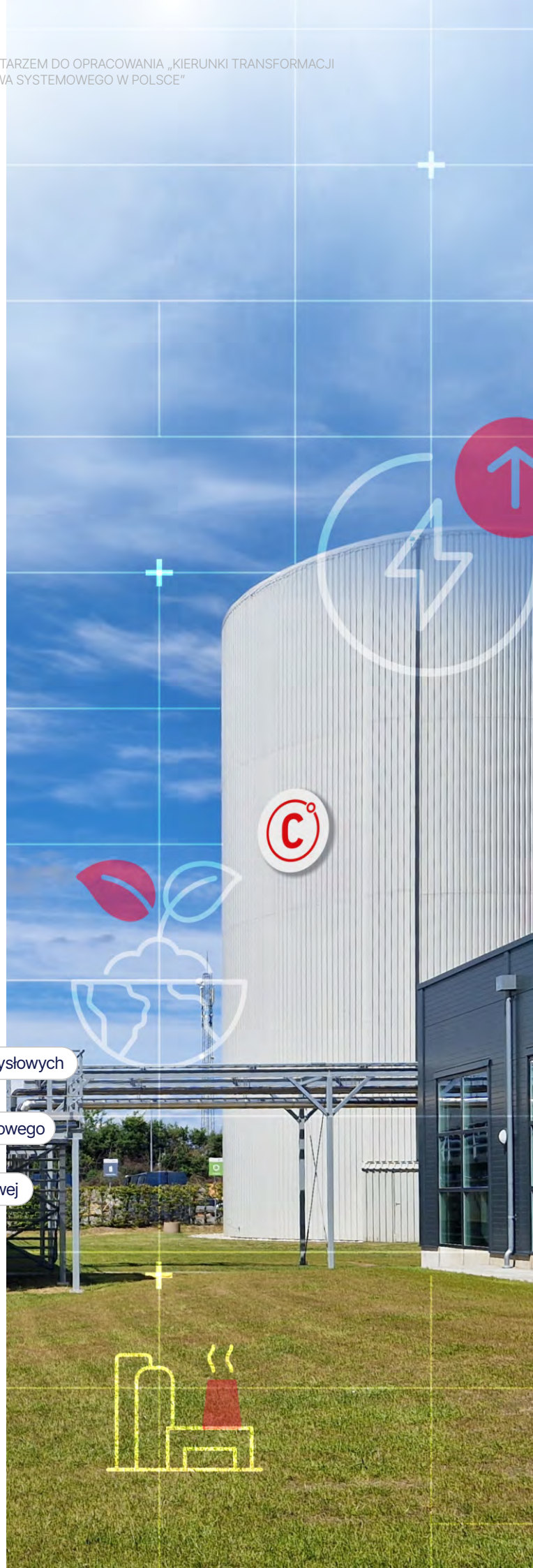
Odzysk ciepła LT z kogeneracji gazowej

Odzysk ciepła ze ścieków

● **Akumulacja ciepła**

Akumulatory ciepła dobowe

Akumulatory ciepła sezonowe

V. **Jak odpowiednio wzmocnić bezpieczeństwo energetyczne i przeciwdziałać wykluczeniu cieplnemu odbiorców ciepła?**

Aby odpowiedzieć na te zagrożenia, konieczne jest przejście do konkretnych działań. W świetle rosnących kosztów transformacji, strukturalnych barier inwestycyjnych oraz ryzyk społecznych i technologicznych, pilnie potrzebujemy kompleksowej odpowiedzi systemowej, która realnie wzmocni bezpieczeństwo energetyczne, zapewni stabilność dostaw i uchroni odbiorców przed wykluczeniem cieplnym, tj.:

1. **Stworzenie spójnych ram strategicznych w Polsce**

- Pilna aktualizacja Polityki Energetycznej Polski i Krajowego Planu na rzecz Energii i Klimatu z uwzględnieniem ciepłownictwa jako priorytetowego segmentu modernizacji, zgodnego z europejską polityką klimatyczną.
- Odrębna strategia dla ciepłownictwa, w tym systemowego, precyzująca etapy dekarbonizacji, preferowane technologie i mechanizmy wsparcia.

2. **Reformy modelu finansowego przedsiębiorstw ciepłowniczych**

- Modernizacja systemu taryfowego powinna zapewniać przedsiębiorstwom możliwość zwrotu nakładów inwestycyjnych ponoszonych na rzecz transformacji. Dostęp do finansowania takich inwestycji nie może być przywilejem, lecz powinien być powszechnym narzędziem wspierającym efektywną transformację.

3. **Wzmocnienie lokalnego planowania i roli samorządów**

- Opracowanie rzetelnych planów zaopatrzenia w ciepło z identyfikacją potencjału efektywnych systemów ciepłowniczych wykorzystujących energię z OZE i ciepła odpadowego.

4. **Ochrona odbiorców wrażliwych**

- Mechanizmy osłonowe na czas transformacji (np. stałe dodatki energetyczne, taryfy socjalne) zabezpieczające ubogie gospodarstwa domowe przed wzrostem cen w okresie przejściowym.

5. **Efektywność energetyczna**

- Szczególnie istotne są regulacje prawne, które zachęcają i nagradzają przedsiębiorstwa poprawiające efektywność energetyczną, co przynosi korzyści zarówno dostawcom, jak i odbiorcom ciepła.

Przedstawione wyzwania i wnioski wskazują, że transformacja polskiego ciepłownictwa systemowego jest kluczowym krokiem w realizacji celów klimatycznych i energetycznych UE oraz zapewnieniu bezpiecznych i stabilnych dostaw ciepła w Polsce.

Choć skala modernizacji jest znaczna, odpowiednie mechanizmy wsparcia i mądre zarządzanie ryzykiem mogą przeobrazić sektor w jeden z filarów czystej i nowoczesnej energetyki.

Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie zrzesza ponad 250 przedsiębiorstw ciepłowniczych działających w całej Polsce – od małych i średnich podmiotów, po największe systemy w kraju.

Wśród członków IGCP znajdują się m.in. zakłady budżetowe, spółki komunalne, przedsiębiorstwa państwowe i prywatne – o rocznej sprzedaży ciepła od poniżej 100 tys. GJ do ponad 40 mln GJ. Dzięki temu doskonale znamy specyfikę całego sektora i działamy na rzecz jego integracji i rozwoju. Misją Izby jest wspieranie transformacji w kierunku nowoczesnego, efektywnego i zrównoważonego ciepłownictwa – dostosowanego do wyzwań klimatycznych i oczekiwań społecznych.

Kluczowe fakty o ciepłownictwie systemowym

- 1. Ciepłownictwo systemowe to infrastruktura krytyczna** – stabilne, rozproszone źródła ciepła w 398 koncesjonowanych przedsiębiorstwach stanowią realne zabezpieczenie zarówno ciągłości dostaw, jak i integralności infrastruktury w sytuacjach kryzysowych.
- 2. Potrzebujemy około 300 mld zł do 2050 roku** to szacowany koszt transformacji w zakresie wytwarzania i przesyłu ciepła systemowego.
- 3. Obecny system taryfowy hamuje rozwój ciepłownictwa** – w obecnym modelu blokuje inwestycje w modernizację i transformację i nie gwarantuje stabilnych cen energii dla końcowych odbiorców ciepła.
- 4. Ryzyko wykluczenia ciepłego i destabilizacji systemu ciepłownictwa** każde odłączenie od systemu to mniejsze wolumeny i rosnące koszty jednostkowe dla pozostałych odbiorców. W efekcie rosną nierówności społeczne i terytorialne, a ryzyko wykluczenia energetycznego staje się realnym zagrożeniem.
- 5. Potrzebna jest krajowa strategia dla ciepłownictwa** – ciepłownictwo systemowe musi być strategicznym elementem polityki energetycznej i społecznej państwa.
- 6. Ciepło systemowe to lepsza jakość powietrza i zdrowie publiczne** – dzięki centralnej kontroli emisji i zmianie technologii na niskoemisyjne, systemy ciepłownicze przyczyniają się do znaczącej redukcji zanieczyszczeń powietrza. W porównaniu do indywidualnych źródeł ciepła, ograniczają emisję pyłów zawieszonych i benzo[a]pirenu – głównych sprawców smogu, który każdego roku powoduje tysiące przedwczesnych zgonów w Polsce.
- 7. Transformacja to szansa** – dla gospodarki oznacza impuls inwestycyjny i dążenie do stabilnych, przewidywalnych kosztów dostaw ciepła. W dłuższej perspektywie korzyści wykraczają poza aspekt ekonomiczny – zwrot z inwestycji to także czystsze środowisko i lepsze zdrowie Polek i Polaków.

www.igcp.pl

IGCP Izba Gospodarcza
Ciepłownictwo Polskie

C CIEPŁO
SYSTEMOWE

STRESZCZENIE Z KOMENTARZEM DO OPRACOWANIA
„KIERUNKI TRANSFORMACJI SEKTORA CIEPŁOWNICTWA
SYSTEMOWEGO W POLSCE”

Izba Gospodarcza
Ciepłownictwo Polskie
ul. Migdałowa 4 lok. 22
02-796 Warszawa

T: 22 644 70 19
E: bi.warszawa@igcp.pl

